Έχουμε ανάγκη μια 'Πολιτική Εκκλησία'; (Γέροντας Σωφρόνιος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Σεπτεμβρίου, 2013

«Εγείρεται το ερώτημα: **Έχει άραγε το Ευαγγέλιο «πολιτική διάσταση**»; Κάθε διεθνής ή ταξική πάλη συνδέεται με τη βία: «Χτυπάτε τους εχθρούς». Η εντολή όμως του Χριστού λέει «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών» (Ματθ. 5,44). Η τελευταία δεν επιτρέπει καθόλου να υποβιβάσουμε το Ευαγγέλιο στο επίπεδο της αδελφοκτόνου διαιρέσεως των υλικών αγαθών.
Όταν μπουν στις
τάξεις των μαχητών οι επίσκοποι, οι θεολόγοι, οι πιστοί Χριστιανοί γενικά, θεωρούν εκείνους που αποφεύγουν τη συμμετοχή στο είδος αυτό των δραστηριοτήτων ως μικρόψυχους και δειλούς. Όσο πιο επικίνδυνη είναι η συμπλοκή με τους καταπιεστές, τόσο περισσότερο θεωρείται η ανθρωπιστική αποστολή ως μαρτύριο για τον «Χριστό».

Η αποφυγή μας υπαγορεύεται από τη συνείδηση ότι κάθε αλλαγή καταστάσεως στις κοινωνικές σχέσεις με επαναστατικό, δηλαδή εκβιαστικό τρόπο, θα αποδειχθεί τελικά αντικατάσταση της μιας βίας από την άλλη. Η ιστορική πείρα το απέδειξε αυτό σε μεγάλο αριθμό περιπτώσεων. Ήδη εμείς παρατηρήσαμε στη διάρκεια της ζωής μας πώς η ιδέα της δικαιοσύνης ενέπνεε τους ανθρώπους στη μάχη με τον δεσποτισμό και την εκμετάλλευση, για την ελευθερία και τα πλήρη δικαιώματα για όλους.

Ωστόσο, **οι επαναστάσεις κατέληξαν ή μετατράπηκαν σε τρομοκρατικά καθεστώτα** με
την κατάπνιξη τεράστιων μαζών πληθυσμού, με τη στέρηση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων και τα παρόμοια. Όσο βαθιά και αν είναι η ταραχή μας για τις αδικίες κάποιου συστήματος, η αλλαγή του πρέπει να συνδέεται με μακρά διαδικασία ανυψώσεως του ηθικού επιπέδου των ανθρώπων εν γένει. Δεν έχουμε το δικαίωμα να πραγματοποιήσουμε εκβιαστικές πράξεις-ακόμη και επάνω στους εκβιαστές-στο Όνομα του Χριστού. Να ελέγξουμε όμως την αδικία, ζώντας με ένταση, για να φυλάξουμε τη δικαιοσύνη προς όλους, μπορούμε και το κάνουμε, όταν βλέπουμε όφελος από τον λόγο μας.

Η τέλεση της ίδιας της Λειτουργίας, η οποία είναι θυσία για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων, είναι η υψηλότερη απ' όλες τις συμμετοχές στη δύσκολη διακονία προς την ανθρωπότητα. Δεν μας επιτρέπεται να παρεκκλίνουμε από τον σκοπό να παραμείνουμε στο φως των εντολών του Κυρίου. Άν γίνουμε μία από τις σκοτεινές δυνάμεις που πολεμούν για την επικράτηση επάνω στους αδελφούς, θα επισκιάσουμε το φως που έφερε στη γη ο Θεός. Αυτό ασφαλώς το έγκλημα είναι πιο επιζήμιο για μας από κάθε άλλο.

Ο κόσμος δεν χρειάζεται «πολιτική Εκκλησία» [...] Δεν πρέπει να φοβούμαστε την πρόσκαιρη απομάκρυνση των ανθρώπων από την Εκκλησία. Το παράδειγμα του Χριστού, που εγκαταλείφθηκε εντελώς μόνος κατά την ημέρα του Γολγοθά Του, ας μας ενισχύει να βαδίσουμε στα ίχνη Του. [...]

Συνεπώς, αν θα μας εγκατέλειπαν οι πάντες, και τότε δεν θα άξιζε να υποβιβάσουμε τις αληθινές διαστάσεις της Καινοδιαθηκικής Αποκαλύψεως που μας δόθηκε με τα παθήματα του Χριστού στο επίπεδο της «ηθικής», στο επίπεδο του «άθεου ουμανισμού», στο επίπεδο «κάθε τόπου και είδους διασκεδάσεως». (πηγή)

("Το Μυστήριο της Χριστιανικής Ζωής" Γέροντας Σωφρόνιος)

(Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com)